

РЕШЕНИЕ

№ 131

гр. Ловеч, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ЦВЕТОМИРА БАЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20214300500265 по описа за 2021 година

като разгледа в.гр.д.№ 265/2021г., за да се произнесе съобрази:

Производство по чл.258 и сл.от ГПК, вр.с чл.410 от КЗ.

С Решение № 260062/29.03.2021г., пост.по гр.д.№429/2020г. РС-Ловеч е осъдил „В.“ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.Ловеч,бул."Б."№72, вх.Б, ет.5, ап.15, представлявано от управителя АЛТ. ЯНК. ИЛ., да заплати на ЗАД"Б." с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. София, район „Т.", пл. „П."№5, представлявано заедно от Изпълнителните директори Н. Д. Ч. и Т. И. И., чрез пълномощник адв.ПЛ. ИЛ. АСП.-АК-П., сумата от 5000 (пет хиляди) лева, представляваща част (частичен иск) от платено застрахователно обезщетение по щети № 110318181800104 и № 110318181800098 по описа на ЗАД"Б.", общо в размер на 121 201.39 лв., на основание абонаментен застрахователен договор № 11011700405, за възникнало застрахователно събитие на 07.04.2018г.- кражба на застраховани 23 палета с алуминиево фолио и 2 палета с алуминиеви профили, ведно със законната лихва върху сумата по главницата от датата на

предявяване на иска (06.03.2020г.) до окончателното изплащане. На основание чл.78,ал.1 от ГПК „В.“ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Ловеч, бул."Б."№72, вх.Б, ет.5, ап.15, представлявано от управителя АЛТ. ЯНК. ИЛ., е осъдено да заплати на ЗАД"Б.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Т.", пл. „П."№5, представлявано заедно от Изпълнителните директори Н. Д. Ч. и Т. И. И., чрез пълномощник адв.ПЛ. ИЛ. АСП.-АК-П., сумата от 780 лв.- разноски по делото.

Постъпила е въззивна жалба от „В.“ООД с ЕИК *****, представлявано от управителя АЛТ. ЯНК. ИЛ., чрез адв. Ваня К.-ЛАК, със съдебен адрес: гр.Ловеч, ул. „Т.“№1, тел. ***, срещу решението,като неправилно и необосновано. Не споделя извода на съда за надлежно извършена суброгация на ищеца и наличие на всички предпоставки за ангажиране отговорността на превозвача по извършен международен превоз. Счита, че със заявените в първата инстанция възражения тези обстоятелства не са доказани. Развива, че в казуса са приложими правилата на Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR). Тогава за претенцията на ЗАД „Б." следва да се прилагат посочените в Конвенцията давностни срокове за предявяване на искове-в случая за цялостна липса - съгласно чл.32,б.,б" е 1 година. Твърди,че давностният срок е започнал да тече 60 дни след приемането на товара - 28.06.2018г. и е изтекъл на 28.06.2019г. Настоящият иск е предявен през 2020г., т.е. след изтичане на посочения срок, поради което счита,че е погасен по давност. Смята, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че тези давностни срокове не са приложими в случая.

Твърди,че съдът неправилно е приел, че не е оспорено твърдението за извършване на превоза по възлагане на „Т*****"ООД. Уточнява, че единственото обстоятелство, което е признато, е че е извършил международен превоз с влак с рег.№ ОВ **** ВА, който е негова собственост.

Неправилно съдът е приел, че не е необходимо провеждането на рекламационно производство. Счита,че условие за ангажиране отговорността на превозвача е предоставяне на писмена рекламация. Видно от представените към исковата молба доказателства изпращачът на стоката „А."АД е изпратил протестно писмо, адресирано до „Т.Ж."ООД. Възразява,че това дружество не фигурира като превозвач в приложените към исковата молба

доказателства, то не участва в процеса и по никакъв начин не може да бъде направен извод за валидно проведено рекламационно производство спрямо „В.“ООД. Сроктът за провеждане на това производство е преклузивен и пропускането му води до погасяването на правата на застрахованото лице, в това число и на суброгиралия се в правата му застраховател. Същият не може да черпи повече права от застрахования, още повече тези, които са погасени. Счита, че рекламацията не е извършена надлежно пред ответника, което не е ясно как е свързано с превоза и с ищеца.

Развива, че отправянето на рекламация е предпоставка за допустимостта на иск за обезщетение за вреди срещу превозвача в случаите, когато товарът е бил получен от лицето, имащо право да го получи, но доставката е извършена със закъснение или товарът е повреден. На още по-голямо основание такова уведомяване е необходимо в хипотезата на изгубване на товара, каквато е и настоящата. Този извод следва от тълкуването по аргумент за противното на разпоредбата на чл.31,т.1 от Конвенцията, според която, липсата на жалба означава не само, че товарът е получен, но и че е доставен в добро състояние, така и от логическото тълкуване на чл. 31,т.2 от същия акт. Сочи,че сроковете по т.2 за рекламация при констатирани вреди на получения товар и при закъснение на доставката, не отменят установеното в нея общо задължение на лицето, което има право да получи доставката, да отправи жалба до превозвача незабавно след откриване на вредите. И доколкото изгубването на товара безспорно представлява вреда, то за него следва също да важи изискването за отправяне на жалба до превозвача. /Решение № 87/01.07.2011г. по т.д. 517/2010г. на II ТО на ВКС, постановено по въпроса за правното значение на рекламацията или жалбата за предявяването на иск за обезщетяване на вредите при загуба на товар/. Позицията се и на Реш. №69152/19.03.2019г. по гр.д.№53540/2018г. на РС-София, Реш.№3928/03.07.2020г. по в.гр.д. №6058/2019г. на СГС.

Моли да се отмени обжалваното решение и се постановите друго, с което се отхвърли искът на ЗАД„БВИГ“АД срещу „В.“ ООД, като недопустим, евентуално неоснователен. Моли да се присъдят съдебно-деловодните разноски.

Постъпил е отговор по реда на чл.263 от ГПК от ЗАД "Б." с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.София, р-н "Т.", пл."П."№5, представлявано заедно от изпълнителните директори Н. Д. Ч. и Т. И. И., чрез пълномощник си адв.ПЛ. ИЛ. АСП. от АК-П., със съдебен адрес в гр.П., ул."Ц.С." №22Б. Счита жалбата за неоснователна,а обжалваното решение на РС-Ловеч за правилно, законосъобразно, обосновано. Не споделя възражението за погасяване на иска по давност. Сочи,че предвиденият в чл.32,ал.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (Конвенция CMR) 1-годишен срок на погасителната давност не намира приложение при предявен иск от суброгиралия се застраховател по договор за застраховане на товар срещу рисковете по превоза, срещу превозвача или неговия застраховател. Съгласно задължителните разяснения в т.14 от Постановление №7/77г. от 04.10.1978г. на Пленум на ВС за регресните искове на суброгиралия се застраховател се прилага общата давност по чл.110 и сл. от ЗЗД, която

започва да тече от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица, тъй като основанийето на тези иски не е застрахователното правоотношение, а възниква по силата на даденото от закона право на регрес с факта на изплащането на сумата от застрахователя. В този смисъл е и постоянната практика на ВКС, обективизирана в Решение №47/30.07.2019г. по т.д. №1502/2018г. на ВКС, I ТО, Решение №22/01.04.2009г. по т.д. №328/2008г. на ВКС, II ТО, Решение №113/01.10.2009г. по т.д. №227/2009г. на ВКС, I ТО, Решение №147/06.10.2009г. по т.д. №85/2009г. на ВКС, II ТО, Решение №161/13.10.2009г. по т.д. №198/2009г. на ВКС, II ТО и други. Сочи, че ищецът, като застраховател, не е страна по сключения договор за превоз и за давността по регресния му иск не може да се прилага разпоредбата на чл.32, ал.1 от Конвенцията, тъй като правата му произтичат не от договора за превоз, не и от Конвенцията, а от суброгацията му в правата на увреденото лице вследствие изпълнение по сключения застрахователен договор с „А.“ АД.

В разпоредбата на чл.378, ал.5 от КЗ изрично е регламентирана погасителната давност при регресните иски, а именно - 5 годишен срок от датата на извършеното плащане от страна на застрахователя по имуществена застраховка или от страна на причинителя на вредата. Застрахователят по имуществената застраховка на увреденото трето лице и причинителят на вредата имат право на законната лихва върху претендираната сума, считано от поканата за плащане към застрахователя при застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10-13, раздел II, буква "А" от приложение №1. В същия смисъл са и мотивите на районния съд за неоснователността на въведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност.

Не споделя и довода на въззивника, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че не е оспорил факта на извършен превоз по възлагане на „Т*****“ ООД. Сочи, че в съдебното заседание на 25.01.2021г. ответникът, чрез процесуалния си представител, е признал факта, че превозът на стоката е възложен от „Т*****“ ООД (стр.2, I-ви абзац от съдебния протокол), като с оглед направеното изявление от процесуалния представител на ответника в доклада си по делото съдът е приел и обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване именно фактите, че ответникът е извършил превоз на товар на твърдяната в исковата молба дата, като превозът е възложен от „Т*****“ ООД (стр.3, посл. абзац от съдебния протокол).

Счита за неоснователно и твърдението на въззивника, че провеждането на рекламационно производство е предпоставка за допустимостта на предявения регресен иск по чл.410, ал.1, т.1 от КЗ, тъй като същото не е елемент от фактическия състав на посочената правна норма. Излага, че рекламационното производство по Конвенцията е уредено в глава V и касае реда на предявяване на рекламации от получателя на стоката към превозвача, поради което дали такова производство е проведено в случая, е ирелевантно за правния спор. В този смисъл правилно районният е приел, че провеждането на такова производство не е задължителен елемент от фактическия състав на чл.410, ал.1, т.1 от КЗ, поради което неговото кумулативно наличие не е предпоставка за уважаване на предявения от

застрахователя суброгационен иск.

По изложените съображения моли да се постанови решение, с което се отхвърли въззивната жалба като неоснователна и потвърди обжалваното решение, като им се присъдят направените разноски пред въззивната инстанция. Не сочи нови доказателства и няма доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв.В.К.-ЛАК,която поддържа въззивната жалба и моли да се уважи.

Въззиваемият се представлява от адв.А.,който поддържа отговора и моли да се потвърди обжалваното решение.

От събраните по делото доказателства- приложените по гр.д.№429/2020г. по описа на РС-Ловеч и съобразяване на становищата на страните, преценени поотделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК,като прие,че е обоснована. Въззивната жалба е подадена е в срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262,във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я приема за редовна. Своевременно е подаден и отговорът на въззивната жалба.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност. Не са налице и основания за недопустимост на първоинстанционното решение.

С оглед на това съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на атакуваното решение.

По същество.

Установява се, че между „Б."АД и „А."АД с ЕИК *****, е сключен абонаментен застрахователен договор № 1101170700405,с обект на застраховане- алуминиеви рулони, листа от алуминий, алуминиево фолио, алуминиеви профили и други стоки, предмет на търговия на „А."АД(т.IV). Застраховката е с клауза за пълно застрахователно покритие – „Instistute Cargo Clauses /A/ - Клаузи „Пълно покритие /A/“ и съгласно Общи условия за абонаментен договор за застраховане на товари по време на превоз с покрити рискове. Срокът на действие на застраховката е 1 година, с начало 00.00ч. на 01.06.2017г. и с уговорена възможност за автоматично продължаване. По делото са приложени Застрахователна полица с №1101170700405/3397 от 28.03.2018г. за сключената застраховка на товар- 2 бр.палети,с пояснение,че товарът ще се превозва от гр.Ш до Уест Мидландс-Великобритания, с товарен автомобил / Ремарке с № ОВ ****ВС и ОВ **** ЕА. Налице е и Застрахователна полица с №1101170700405/3398 от 28.03.2018г., на товар 23 бр.палети, с

маршрут от гр.Ш до гр.Телфорд-Великобритания,със същите превозни средства. За възлагането на превоза е представена кореспонденция по електронна поща(л.99), от която се установява,че е заявен от „А.“АД към „Т****“АД. Съставени са и два опаковъчни листа №44161/28.03.2018г. и №44162/28.03.2018г. при натоварване на стоката, издадени от „А.“АД. Приложени са и фактури с идентични номера за продажбата на стоката.

За изпълнение на превоза са представени два броя международни товарителници с изпращач „А.“АД и превозвач „В.“ООД - CMR7 №0000044161/28.03.2018г. на стойност 2 251.49 евро за превоза на 2 палета с алуминиеви профили и товарителница /CMR/ с № 0000044162/28.03.2018г. на стойност 59 717.80 евро, за превоза на 23 палета с домакинско алуминиево фолио на рула. В горния десен ъгъл на тези два документа са вписани регистрационни номера на моторни превозни средства- „ОВ ****BC ОВ **** EA“. Същите превозни средства са отразени и в описаните по-горе фактури за доставката и в опаковъчните листи.

В съдебното заседание 25.01.2021г. пълномощникът на „В.“ООД- адв.В.К. заявява,че не оспорват,че е ответникът е извършил превоза, възложен му от „Т****“ООД,но оспорва,че не е с този влекач,който е посочен.Твърди,че техният влекач е с регистрационен номер, който завършва на „ВА“. Признава,че превозът му е възложен от „Т****“ООД.

Във въззивната жалба пълномощникът твърди,че признанието е само за извършен международен превоз с влекач с рег.№ОВ **** ВА,който е негова собственост.

Не се спори от страните,че на 07.04.2018г., по време на извършване на превоза, пред склад на първия разтоварен адрес във Великобритания, е извършена кражба на ремарке с рег.№ОВ **** EA, заедно с целия товар. По делото са приложени доказателства за сезиране на полицейските органи във Великобритания от шофьора Валентин Георгиев Колев(л.37-41) за извършената кражба.

На 10.04.2018г. спедиторът „А.“АД е подал 2 бр. уведомления за настъпила щета по застраховка „Карго“ до „Б.“АД. Образувани са застрахователни преписки с №110318181800098 и №110318181800104,като по делото са приложени изготвените доклади(л.51 и л.52). Видно от приложените преводни нареждания застрахователят е изплатил на „А.“АД по щета с №110318181800098, на 27.07.2018г. сумата 4402,53лв. По застрахователна преписка с №110318181800104 с преводно нареждане от 27.07.2018г. ищецът е заплатил на „А.“АД сумата 116797,86лв. Общият размер на платеното от ищеца застрахователно обезщетение за откраднатия товар при превоза, извършен от ответника, е в размер на 121 201,39лв.

Застрахователят е изпратил до „В.“ООД регресни покани с № 04280/06.08.2019г. и № 05739/03.10.2019г., с които е заявил претенцията си за възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение в общ размер на 121 201.39лв. Пояснил е, че претенцията не е насочена към застрахователя на превозвача(съгл.застраховка „Отговорност на

превозвача“ - в „ДЗ“ АД, тъй като товарният автомобил, с който е извършен превозът, не е включен в застраховката. Ответникът е поканен в 10-дневен срок да възстанови сумата по посочена банкова сметка. Ищецът не е могъл надлежно да връчи регресната покана, което е наложило изпращането на втора - от 03.10.2019г., която също е върната като непотърсена. Съставът приема, че уведомяването за подадената искова молба следва да се приеме и като дата за получаване на регресната покана.

По делото е приложено Застрахователно удостоверение към полица № 1332180410000002, с което „ДЗ“ АД удостоверява, че ответникът „В.“ ООД е имал сключена застраховка „Отговорност на превозвача“, за превози, извършвани с изброени моторни превозни средства, между които и такова с рег. № ОВ **** ВА.

Приложено е и „Протестно писмо“ с изх. № 346/11.04.2018г. от „А.“ АД до „Т****“ ООД, с което уведомяват за кражбата на ремаркетото и претенциите си за отговорен за случая.

При така установената фактическа обстановка, съставът приема, че съдът е сезиран с иск с правно основание чл.410, ал.1, т.1, вр.с чл.411, чл.419 и чл.378, ал.5 от КЗ - регресен иск на застрахователя на спедитора към превозвача на товара за възстановяване на заплатеното като застрахователно обезщетение по застраховка на товари по време на превоз.

Съгласно чл.411 от КЗ застрахователят има възможност на преценка към кого да предяви претенцията си. Установява се, че причината да не насочи искането си към застрахователя на превозвача („ДЗ“ АД), е че в застрахователната полица липсва автомобилът, с който е посочено, че е извършен превозът - ОВ **** СА. От формална страна това осуетява възможността да се насочи претенция към застрахователя.

От друга страна легитимацията на ответника като превозвач на застрахования товар се установява от категорично. В този смисъл е изричното признание на пълномощника в съдебното заседание на 25.01.2021г., че превозът е извършен от „В.“ ООД. Това изявление се потвърждава и от съставените във връзка с превоза документи - фактури, опаковъчни листи, двете товарителници, в които ясно са изписани регистрационните номера на превозните средства. Съставът се съгласява с приетото от първоинстанционния съд по отношение спазените задължителни реквизити от формална страна на международните товарителници (съгл. чл.6 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки). Видно е, че се касае за техническа грешка при изписване на последните две букви от регистрационния номер на товарния автомобил.

От значение за казуса е и изричното признание на превозвача, че е извършил превоза, потвърдено от всички съставени превозни документи. Възражението във въззивната жалба е неоснователно, тъй като изявлението на пълномощника е ясно, конкретно и именно в този смисъл. При липсата на твърдения за неправилно отразяване на изявлението на

пълномощника и инициирано производство по чл.151 от ГПК за поправка на протокола, съставът е задължен да зачете доказателствената му сила,съгласно чл.152 от ГПК за обективизиране на изявление в горния смисъл. Не на последно място,съдът е приел на основание чл.146,ал.1,т.3 и т.4 от ГПК за признат и ненуждаещ се от доказване именно фактът,че превозът е извършен от ответника. Докладът в този смисъл е приет от страните,вкл.и от ответника без възражения.

На следващо място категорично се установяват предпоставките за предявяване на регресния иск от платилия застраховател- настъпилото застрахователно събитие-кражба на застрахован товар,уведомяването на застрахователя, образуваните застрахователни преписки. Доказано е,че договорът е имал действие и по време на настъпване на застрахователното събитие. Не се оспорва и фактът на извършено плащане на застрахователното обезщетение с преводно нареждане на 27.07.2018г. в полза на спедитора „А.“АД. С оглед на това и по правилото на чл.410 от КЗ изплатилият застрахователното обезщетение застраховател встъпва в правата на застрахования до размера на платеното,срещу причинителя на вредата.

Материалноправната отговорност на превозвача „В.“ООД произтича от разпоредбата на чл.17 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. Същата вменява в отговорност на превозвача за последиците от цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ. По делото, въпреки дадената възможност, ответникът не е оборил основанието за ангажирането му,с оглед на което правилно първоинстанционният съд е приел, че не е изпълнил ангажиментите си за полагане на грижата на добрия търговец, не е изпълнил поръчката за превоз, поради което се явява отговорен на деликтно основание и дължи да възстанови изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение на увреденото лице.

Съставът споделя изцяло и мотивите на първоинстанционния съд по възражението за неотносимост на предвиденото в Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки рекламационно производство към правата на суброгиралия застраховател. Твърдяната обусловеност не е регламентирана в цитираната Конвенция, липсва като изискване и в КЗ. С оглед на това не може да се сподели твърдението,че е предпоставка за реализиране правата на застрахователя по реда на чл.410 и чл.411 от КЗ.

Неоснователно е и възражението за изтекла погасителна давност за реализиране на претенцията на застрахователя. Срокът по чл.32,ал.1,б.“а“ от Конвенцията е относим единствено към правата на страните по договорите за международен превоз на стоки. В случая предявеното вземане е основано на застрахователния договор. Касае се за регресен иск и основанието му извършеното плащането на сумата на увреденото правоимащо лице. Затова началният момент на погасителната давност по чл.110 от ЗЗД е датата на заплащане на обезщетението. Тогава, съгласно чл.410 от КЗ застрахователят встъпва в правата на

застрахования до размера на платеното обезщетение(в т.см. т. 14 от ППВС № 7/77 на Пленума на ВС, Реш.№178/21.10.2009г. по т.д.№192/2009г., Реш.№173/30.10.2009г. по т.д. №455/2009г., Реш.№53/16.07.2009г. по т.д.№356/2008г.)

В случая от „БВИ“АД е платено на 27.07.2018г., от тази дата е възникнало вземането му и е започнал да тече 5-годишният давностен срок за упражняване на правата по него,съгл.чл.378,ал.5 от КЗ. Видно от приложените по делото документи платецът надлежно е предявил претенцията си към превозвача, като в срок е отправил регресни покани съгласно чл.84,ал.2 от ЗЗД. Както се посочи по-горе,поради липсата на данни за редовно връчване, следва да се съобразява датата на подаване на исковата молба-06.03.2020г.,към която давностният срок все още не е изтекъл, съотв. вземането не е погасено.

По изложените съображения съставът намира,че обжалваното решение и правилно и законосъобразно и следва да се потвърди изцяло.

По разноските.

С оглед изхода на спора въззиваемият има право на възстановяване на направените разноски. От пълномощника адв.А. се представя списък на разноските,в който се претендира разход за адвокатско възнаграждение. Приложен е договор за правна защита и съдействие,в който е вписано,че е платен хонорар в размер на 580лв.,фактура и извлечение от банкова сметка за извършен банков превод. Затова следва да се осъди въззивникът „В.“ООД да заплати на „БВИ“АД разноски в размер на 580лв.

С оглед цената на частичната претенция, с която е сезиран съдът, решението не подлежи на касационно обжалване,по арг.от чл.280,ал.3,т.1,пр.1-во от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл.271 от ГПК Окръжен съд Ловеч

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение 260062/29.03.2021г., пост. по гр.д.№ 429/2020г.на РС-Ловеч, като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА „В.“ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.Ловеч, бул."Б."№72, вх.Б, ет.5, ап.15, представлявано от управителя АЛТ. ЯНК. ИЛ., ДА ЗАПЛАТИ на ЗАД"Б.", ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.София, район „Т.", пл.,П."№5, представлявано заедно от Изпълнителните директори Н. Д. Ч. и Т. И. И., разноски в размер на 580(петстотин и осемдесет) лева.**

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,ал.3,т.1,пр.1-во от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____